

# JAMES is BACK



เมื่อการศึกษาไทย ทำชีวิตของพวกเรา...  
เจ็บหายกว่าที่คิด!

**JAMES**  
**is BACK**

# JAMES is BACK

ชีดาบ

(ธีรณัย โสติภินทะ)

ISBN : 978-616-94095-6-4

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม 2566

---

## จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์ชีดาบ (Chidahp)

200/74 หมู่ 5 ต.ฟ้าฮ่าม อ.เมือง จ.เชียงใหม่ 50000

Email : Chidahp@gmail.com

[www.facebook.com/CHIDAHp](http://www.facebook.com/CHIDAHp)

## พิมพ์ที่

บริษัท กู๊ดเฮด พรินท์ติ้ง แอนด์ แพคเกจจิ้ง กรุ๊ป จำกัด

6/1 ซอยเสรีไทย 58 ถนนเสรีไทย นิคมอุตสาหกรรมบางชัน

แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี กรุงเทพมหานคร 10510

<http://www.good-head.com>

## จัดจำหน่ายโดย

บริษัท ซีเอ็ดยูเคชั่น จำกัด (มหาชน)

เลขที่ 1858/87-90 ถนนเทพรัตน แขวงบางนาใต้ เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260

โทรศัพท์ 0-2826-8222, 0-2826-8000 | โทรสาร 0-2826-8356-9

[www.se-ed.com](http://www.se-ed.com)

**เมื่อการศึกษาไทย ทำชีวิตของพวกเขา...  
เจ็บหายกว่าที่คิด!**

A faint, artistic illustration in the background shows a person with dark hair, wearing a white shirt and blue pants, sitting at a wooden table. They are looking out of a large window. Outside the window, there are green trees and a clear blue sky. The overall style is soft and painterly.

คำนิยม

ยังไม่มี

(โปรดเขียนตามความนิยมของตัวเอง)

และหากนิยมมากกรุณาส่งความนิยมมาที่  
[www.facebook.com/CHIDAHP](http://www.facebook.com/CHIDAHP)

## ดำนํ้า

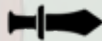
นี่คือหนังสือที่เขียนต่อจากภาคก่อน เกือบ 10 ปี  
สงสัยตัวเองเหมือนกัน ว่าทำไมตอนเขียนถึงยังรู้สึก  
เหมือนเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวานขนาดนี้  
จนเขียนจบนั่นล่ะ ถึงเข้าใจ

การมาถึงจุดนี้ของชีดาบ มันเริ่มต้นจากเหตุผลนี้เลย...

นี่คือหนังสือ ที่เขียนขึ้นจากความทรงจำ ไดอารี่  
ปัญหา การตั้งคำถามที่มี และความหมัดหนทางไป  
ของเด็กหนุ่มอายุ 18 เมื่อ 17 ปีที่แล้ว  
ที่ถ้ายังอ่านสนุกอยู่ ก็อาจแปลได้ว่า...

การศึกษาของประเทศนี้  
ยังไม่ได้เปลี่ยนไปเลย

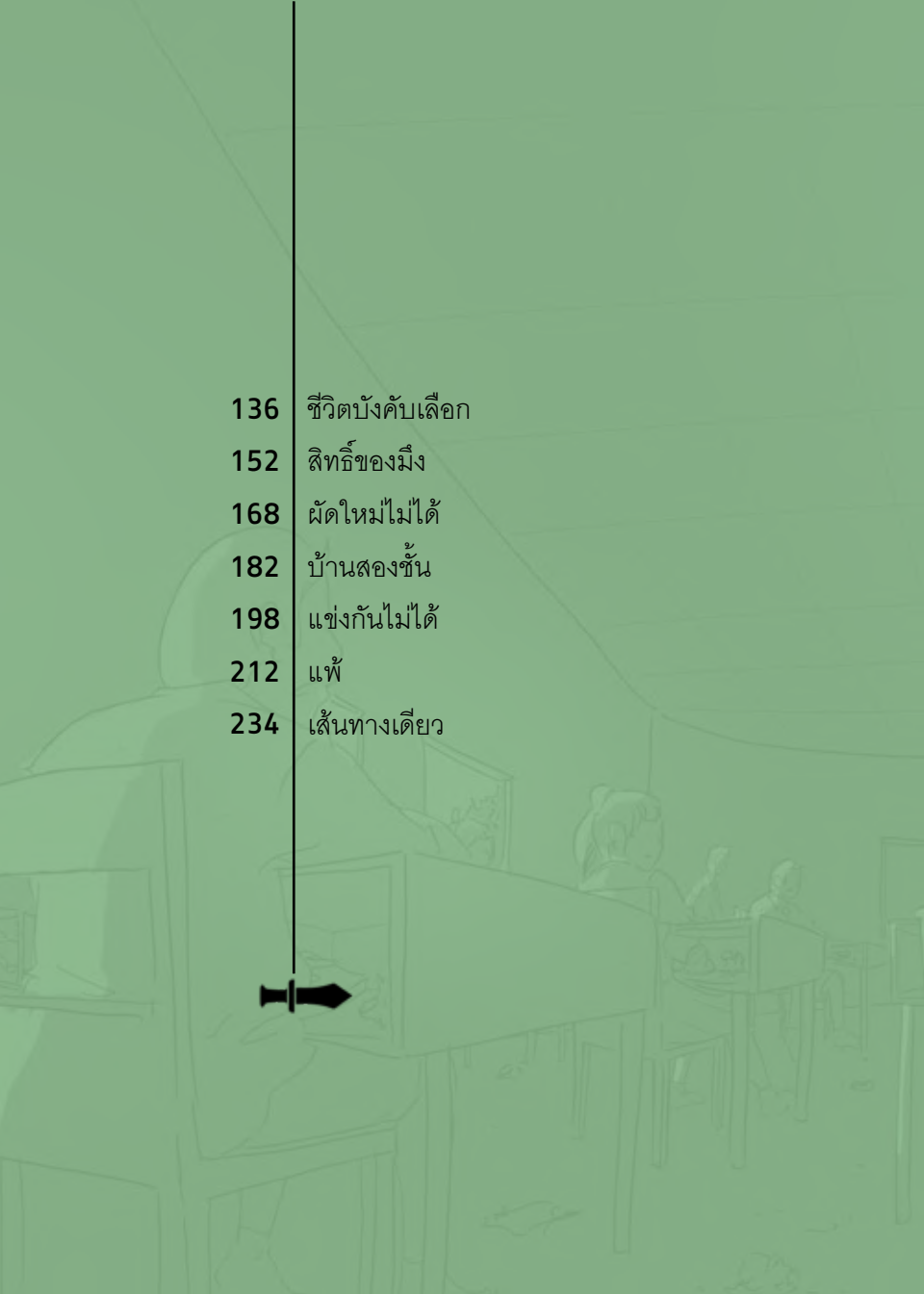
พร้อมแล้วก็เปิดไปอีกหน้า ไม่พร้อมก็จงเปิดไปอีกหน้า

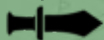


## สารบัญ

|     |                 |
|-----|-----------------|
| 8   | ร่างไชย่า       |
| 32  | พี่ชายร่างไชย่า |
| 46  | เลี่ยม          |
| 62  | บัตรสีบานเย็น   |
| 84  | ไม่ใช่อเมริกา   |
| 104 | เด็กในสังกัด    |
| 122 | ห้องแนะแนว      |



- 
- 136 ชีวิตบังคับเลือก
- 152 สิทธิของมึง
- 168 ผัดใหม่ไม่ได้
- 182 บ้านสองชั้น
- 198 แข่งกันไม่ได้
- 212 แพ้
- 234 เส้นทางเดียว







- เสียงประกาศ -

*"Please be seated and fasten your seatbelt. We are now landing to Suvarnabhumi Airport."*

...

.....

นี่กว่าจะไม่ตื่นเต้น...

เหี้ยย! นี่กว่ากูจะไม่ตื่นเต้น!!!

หลังจากความพยายามนั่งเครื่องอย่างสงบ ข่มปากที่เก็บกดไม่ให้พูดมาชั่วโม่งกว่า จากที่พูดยาวมาตั้งแต่ต่อเครื่องที่นาริตะ จนพี่ที่นั่งด้วยรำคาญ เพราะกูตื่นเต้นได้พูดภาษาไทยยาวเป็นครั้งแรกในรอบ 1 ปี

“ผมเพิ่งกลับมาจากแลกเปลี่ยนอเมริกาครับ”

**ไม่ได้มีใครถาม!**

กูพูดขึ้นมาเองทันทีที่รู้ว่าพี่นั่งข้างๆ เป็นคนไทย ก่อนจะเล่าทำ  
ความยาวตั้งแต่วันที่ขึ้นเครื่องไป เจอสองเกาหลี เจอโฮสติจร้าย โรงเรียน  
กลางทะเลทราย สาวลูกครึ่งไร้หัวใจ ความภูมิใจที่รอดมาได้ ด้วยความ  
กระหายในการพูดภาษาไทยมาแรมปี

สามชั่วโมงรวด เป็นซีทอัปคอมเมดี้ ทั้งๆ ที่เค้าไม่ได้ขอ  
มาขออีกที คือขอหยุด

...

“เออ... น้อง พี่นอนหลับก่อนค่ะ...”

ความภูมิใจจู่จางกลางอากาศ ฟุ้งซ่านอยู่ในหัว

กูกัดฟันสงบอารมณ์กลับมาอยู่ในสภาพนกนางแอ่น เกร็งขา  
ไม่ให้เขย่า ขมตัวเองไม่ให้คิดว่าเสียฐิพีแล้วกระโดดออกไปเอาหน้าไป  
กระแทกพสุธา ณ ตอนนี

ใจเย็นๆ ลี ลัส ใจเย็นๆ มึงไม่ควรจะตื่นเต้นสิ กลับไทยมันไม่ควร  
จะมีอะไรตื่นเต้น

นี่กูเป็นอะไร

กูเป็นอะไรรรรรร!!!

“พี่ไม่เคยเห็นใครตื่นเต้นกับการกลับไทยเท่านั้นเองมาก่อนเลยนะ”

...

เออ... นี่พี่... ตื่นขึ้นมา...

เพื่อถาม หรือประชดผมครับ?

แต่... ถ้าวาฬอนุญาตให้ผมพูดต่อแล้วนะ...

5555555555...

“ไม่รู้ดีพี่ ผมก็ไม่รู้ว่าผมเป็นอะไร ก่อนไปผมไม่เห็นจะอยากกลับ  
ไทยเลย ผมอยากอยู่นั่น

ผมว่าสังคมไทยมันไม่ inspire อะพี่ มันใจร้าย แหม่งทำให้ไม่มั่นใจ  
รู้สึกว่ายู่แล้วทำอะไรก็ผิดไปหมด มันทำให้ไม่กล้าแม้แต่คิด  
พี่ว่าจึ้นมะ...”

พี่... ยัม ไม่ตอบอะไร เหมือนไม่ค่อยอยากให้พูดต่อ...

แต่ไม่เป็นไร เพราะพูดต่อเองได้ 55555555

“ผมเคยกลัว... ที่ต้องกลับมาเจออะไรพวกนั้น”

(เขี่ย รู้สึกว่าประโยคนี้พูดแล้วเทชิบหาย)

“1 ปีก่อนหน้านี๊ ผมยังเป็นเด็กเก็บกต ขี้อาย ไม่กล้าทำอะไรอยู่เลยพี่ หน้าห้องผมแหม่งยังไม่กล้าออกไปยืนพูดเลย

ยัง是孩子ไม่มีตัวตน กลัวการโดนล้อเรื่องสิ่ว...”

สิ่วที่แหม่งขึ้นตอน ม.สอง ทำให้น้ำกฐีที่ควรจะหล่อ โดนแย่งจุดสนใจ ทำให้กูไม่กล้าทำอะไรสักอย่างตลอดชีวิตมัธยม เพราะแค่กูเสนอหน้าไปที่ไหน ทุกคนแหม่งจะทัก

ย่าเลยนะ ว่าแหม่งทุกคน

ทำไมถึงมีสิ่วเหวอ น้ำที่บ้านไม่สะอาดหรือเปล่า พ่อมีสิ่วเยอะเหวอ

คือกูจะรู้ไหมล่ะสิ๊ส? ตอนนั้นกูเพิ่งอายุ 14 แล้วสิ่วแหม่งก็ขึ้น ใครมันจะอยากหน้าตาไม่ดีวะ กูคงอยากไม่หล่อแล้วเอาซี้มาพอกหน้ามั้ง?

คือเข้าใจนะว่าเป็นห่วง แต่ห่วงแบบนี้มันช่วยหุบปากไปเหอะเชียย คิดแล้วก็ขึ้น

จะนั้นไม่ต้องพูดถึงการเป็นตัวเอง แค่วู้อะไรกับคนแปลกหน้า ตอนนั้นกูยังไม่กล้า

“เฮอ... แต่ดูจากการพูดตอนนี๊

น้องไม่น่าจะกลัวอะไรแบบนั้นเลยนะ”

“ใช่พี่

มันแปลกมากเลย ตอนนี๊ผมรู้สึกถึงแต่พลัง

สิวกก็เยอะอยู่ แต่ผมไม่สนแล้ว ใครมาถาม เตียวผมจะด่าแม่่ง  
กลับไป

เนีย แล้วผมกำลังต้องกลับไปเรียนซ้ำชั้นกับรุ่นน้อง ม.6 เพื่อนที่  
เคยเรียนด้วยกันกับผม เขาเข้ามาหาลัยกันไปหมดแล้ว

เมื่อก่อนผมคงกลัวมาก แต่ตอนนี้ ผมโคตรตื่นเต้น

อยากกลับไปแสดงพลังให้ทุกคนได้เห็น โชว์ทุกอย่างที่ฝึกมา  
ตลอดหนึ่งปีในอเมริกา อยากโชว์กล้าม ความกล้าที่ฝึกจากวันนั้นถึง  
วันนี้ ทุกอย่างที่มี

พี่ ผมมีท่าสุดท้ายอดด้วยนะ”

...

เครื่องบินร่อนลงสนามบิน เสียงล้อแตะรันเวย์ ทุกคนหันไปทาง  
หน้าต่างมองสนามบินใหม่ ผมก็มองตาม

พี่ที่นั่งข้างๆ ได้ฟังกูบ้างหรือเปล่าไม่รู้ คงตกใจพลังของกู แล้ว  
หุบปากว่ากูเพื่อเจ๊อ ตั้งแต่กูพูดถึงคำว่าพลังไปแล้ว

แต่ผมก็ไม่สนแล้ว เพราะตอนนี้ผมสนใจสนามบินใหม่มากกว่า

และกูก็เข้าใจแล้วว่า เราห้ามคนอื่นคิดไม่ได้

ใครจะตัดสินผมเป็นยังไงก็เป็นเรื่องของเค้า เป็นเด็กเพื่อเจ๊อ พูด  
มาก หน้าสิ่ว ไม่ชอบกู ก็เรื่องของมึง กูไม่เดือดร้อน

กูเดือดร้อนกับความคิดของพวกมึง มามากเกินไปแล้ว

สนามบินใหม่ สุวรรณภูมิ ที่เค้าเลื่องลือ ใหญ่กว่าดอนเมืองที่ผม  
ขึ้นตอนบินไปอเมริกามาก

สวย แต่ถ้าเทียบกับอเมริกาก็ยังถือว่ายังห่วย

เครื่องบินไหลมาเรื่อยๆ จนใกล้จอด ผมถอดเสื้อกันหนาว ยัดใส่  
เป้ เตรียมลุกขึ้นยืน

คิดในใจ...

ูกำลังกลับสู่วัฒนธรรมไทย กำลังต้องกลับไปเรียนซ้ำชั้นกับ  
รุ่นน้องในโรงเรียนที่กูไม่เคยรู้สึว่าไปแล้วได้อะไร

เตรียมสอบเข้ามหาลัย ทั้งๆ ที่กูก็ยังไม่ว่าจะเรียนเหี้ยอะไรด้วย

ไหนจะสังคม ที่คงพร้อมจะเป็นศัตรูกันขวางมึงต่อจากนี้ไป

แต่ประเทศไทย มึงจะมาแบบไหนก็มาเถอะ

มาเลย

เพราะต่อจากนี้ไป บอกเลย

กูจะทำอย่างทีกูอยากทำ







**JAMES  
is BACK**







## ร่างไชย่า

ผมชื่อเจม ตอนนี้อายุ 18 ปี

เคยเป็นเด็กเกเรียนติดเกม ไม่เคยออกจากบ้าน ผอมแห้ง ทำหี้อยะไรไม่เป็นสักอย่าง แต่วันนี้เพิ่งกลับมาจากแลกเปลี่ยนอเมริกา

ผ่านการฝึกทนกับโฮสต์ใจร้ายในดินแดนกลางทะเลทราย จนสำเร็จไม่ตาย และการเพาะกล้ามาตลอดหนึ่งปี ตากแดดเล่นเทนนิสมาอีกสามเดือน

กำลังยกกระเป๋านักสามสิบกิโลขึ้นรถเหินจากรางเลื่อน  
ด้วยนิ้วก้อยนิ้วเดียว

นิวชั่น...

กูเปลี่ยนมาใช้พลังฟอร์ซแทน

ตอนนี้ นอกจากพลังข้างใน ผมรู้สึกว่าร่างกายผมก็แข็งแรงขึ้น  
มาก จากน้ำหนักหาลบหนักก่อนไป ยกกระบะปายังไม่ขึ้น

ตอนนี้กูหนักเกือบเจ็ดสิบ วิดพื้นได้สี่สิบ ดันหูกสูงได้สิบ ยึดข้อ  
ได้อีกสามที

จากเจ็ทเกรียนผิวขาว ตอนนี้ผิวกูสีแทน มีรอยตัดเป็นขอบเสื้อ  
กล้ามเนื้อ ไ่ว้มทรงแขนๆ จากการตัดเอง โกรกผมด้วยสีย้อมที่ซื้อจาก  
วอลมาร์ตเป็นสีน้ำตาล

ถ้าเป็นดรามาก่อนบอล กูบอกเลยว่านี่คือร่างไซยา

สตาร์ วอร์ส กูก็อัศวินเจได

กูใช้ฟอร์ซดันรถเข็นออกมาสู่ลานรับผู้โดยสาร กลับสู่อ้อมกอด  
ประเทศไทย

คิดในใจ ต้องไม่มีใครจำกูได้แน่นอน

...

**“เจมมมม!!!”**

แต่ยังไม่ทันขาดคำ เสียงตะโกนก็เรียกภูตั้งแต่สิบห้าเมตรถัดไป...  
หันไป เห็นพ่อแม่พร้อมญาติฝั่งพ่อนับได้เกือบสิบ ยืนเกาะรั้ว  
กั้นไว้วายแบบไม่ยั้งดีกรีได้กนอกของภู ต่างจากตอนที่เดวิดมารับภู  
อย่างสิ้นเชิง

หึ... ใจคอจะไม่ลังเลกันเลยเธอ นี่ภูเปลี่ยนไปตั้งเยอะ  
แม้ในใจมันจะเจ็บ แต่ภูก็จำต้องเก็บเก็บอาการ ทำเป็นเดินช้าๆ  
ยัดไหล่ ผลักรถเข็นเบนซ้ายเข้าไป

เกร็งแขนขวาอย่างแรก ตั้งใจให้เห็นรอยตัดกล้ามเนื้อต้นแขน  
แล้วก็ผิวสีแทนที่ภูอุตส่าห์ตากแดดเล่นเทนนิส ยกเบนท์ 125 ปอนด์จน  
ภูอกผายอย่างกะนั้นก็พา

เดินเข้าไปอย่างโคตรอินสไปร์

แต่แล้วคำทักทาย ก็พาภูกระแทกกับประเทศไทย

“โอ้โฮ ตัวดำเมี่ยมเลยนะ...”

...

“นี่ผมทรงอะไรเนี่ย ทรงสับปะรดหรือ?”

“อ้วนชะนมตั้งเต้าเลย...”

ทักชะร่างไซยาภูปีนี้ ถ้าเป็นสมัยก่อนไป นมภูคงพิบ ไหล่ภูคง  
ห่อกลับไปทีเดิม ผมภูคงเปลี่ยนกลับเป็นสีดำไปแล้ว

แต่ขอโทษทีนะ ด้วยร่างนี้ภูไม่สะท้าน 5555555555

ไม่รอช้า คุกกี้และแทนที่การไหว้ คุกกี้ทอดด้วยวัฒนธรรมอเมริกัน  
พูดอังกฤษด้วยเสียงที่ต่ำจากลำคอ

“I am glad to be home”

มองไป เห็นแม่กุนี้หน้าอย่างเหวอ หันไปเหมือนเห็นพ่อที่กำลังเงิน  
ก็คงเพราะที่บ้านเราไม่เคยทอดกัน ส่วนคนอื่นก็กำลังอึ้ง

คือถ้าไม่อึ้ง ก็คงสงสัยว่ากำลังพูดอะไรของมึง มึงจะอมลิ้นแล้ว  
พูดภาษาอังกฤษทำไม

แต่กูไม่สนใจ ได้ทอดทุกคนต่อ พร้อมกับถามเป็นภาษาอังกฤษที่  
กูอุตส่าห์ฝึกการออกเสียงมาเป็นปี

“How are you doing, guys?” (เป็นยังงัยกันบ้าง, ทุกคน)

แต่นี้ไม่ใช่การถาม กูแค่อยากโชว์...

ลิ้นเกือบชิดปลายเพดานปากตอนออกเสียง ‘s’ ส่วน ‘doing’ ก็  
ไม่ใช่ ‘อึ้ง’ ต้องเป็น ‘อิ่น’ แล้ว ‘you’ ก็ไม่ใช่ ‘ยู’ ต้องเป็น ‘เยอ’

ส่วน ‘are’ นี่ยากสุด เพราะแบบอเมริกัน มึงต้องลากลิ้นจากปลาย  
เพดานปากเข้ามาค้างอยู่กลางคอ... ‘ออร์’

รวมทั้งประโยคกับคำว่า ‘How’ ต้องเปลี่ยนตำแหน่งลิ้นอยู่ 5 ที่  
กตเสียงต่ำเพราะการออกเสียงอังกฤษเสียงต้องไม่ขึ้นหน้ามาก แต่ต้อง  
อยู่ที่คอ



“ฮาว ออร์ เยอ ดู้อื่น, กายส์”

ใครจะบอกว่ากูกระแตะ กูบอกเลยว่านี่คือสกิล

...

เป็นยังไงล่ะ เจอสำเนียงกูเข้าไป อึ้งแตก เห็นหน้าทุกคนยืน  
สตันอยู่ตรงนั้น

มันเปลี่ยนไปแล้วพวก ตอนนี้อย่างมันเปลี่ยนไปแล้ว

หมดยุคการอวย การเหนียมเจียมตัว อะไรดีก็ไม่ต้องแสดงออก  
ลืวะ ไม่งั้นคนอื่นจะรู้ได้ยังไง

ใครจะคิดว่ากูขี้อวด กูก็จะไม่สน

ตอนนี้กูจะทำแบบที่กูอยากทำ กูจะคิดในสิ่งที่กูอยากคิด

เราเดินออกจากสนามบิน ระหว่างทางไปที่ลานจอด กูตื่นเต้นกับ  
ทุกอย่าง เพราะนี่มันสนามบินใหม่

กูเล่าเปรียบเทียบกับทุกอย่างกับอเมริกา ให้กับทุกคน

โอเค ใหญ่ดีนะ แต่ก็ยังไม่สะอาดเท่า

ย้อนกลับไปคิดถึงวันแรกที่ถึงสไปแกน ที่นั่นเล็ก แต่ดูเรียบสะอาด  
ตา จำได้ว่าแค่เดินจากส่วนรับผู้โดยสารไป ก็เจอกับลานโล่ง กว้างใหญ่  
อากาศปลอดโปร่ง เย็นสบาย

แต่ที่นี่ พอกูเดินออกจากประตูแอร์สนามบิน ไปลานจอดรถ  
เท่านั้นล่ะ กูถึงต้องบอกให้ทุกคนหยุด

บอก “Hold on... ร้อน”

แล้วภูก็ถอดเสื้อยืดออก เหลือแต่เสื้อกล้ามสีขาวขยับในจาก  
วอลล์มาร์ตที่ใส่มาจากอเมริกา

ก็มันร้อน ทำยังไงได้ คงเพราะอยู่ที่โน้นมานาน อากาศที่นั่นมัน  
68 ฟาเรนไฮต์ กลับมาที่นี่เลยร้อนผิดปกติ ออกมาแป๊บเดียวคือเหงื่อแตก  
เลยถอดเสื้อออก เพราะร้อน  
แต่เหตุผลหลัก เพราะภูอยากโชว์กล้าม 55555555

ถึงรถ ภูก็บอกทุกคนว่าไม่ต้องช่วย ภูโซ้ยกกระเป๋าหนัก 20 กิโล  
ด้วยมือเดียวขึ้นรถด้านหลัง

ก่อนจะกระโดดขึ้นเบาะหลังรถ แล้วภูก็ความหาที่คาดเข็มขัด  
นิรภัยโดยอัตโนมัติ

แต่ตอนนั้นละ ทุกคนก็หันมาถามว่าภูคาดทำไม  
แล้วตอนนั้นละ ภูก็เพิ่งรู้ว่าภูชิน

เชีย จริงด้วย ที่ไทยเราไม่ต้องคาด

ย้อนกลับไปคิดถึงวันแรกที่ไป แล้วเดวิดไม่ยอมออกรถ เพียง  
เพราะภูไม่คาดเข็มขัด

แล้วภูก็เพิ่งรู้ว่าภูชิน บอกว่าที่โน้นต้องคาด แล้วคาดก็ปลอดภัย  
กว่า เลยบอกว่าทุกคนควรคาดนะ

แต่ก็ไม่มีใครสนใจ รถก็ออกมาทั้งอย่างนั้น

แล้วพอออกมา ก็รู้สึกไม่ชินเลย

ถนนอเมริกาเป็นถนนเลนขวา รถสวนมาเป็นเลนซ้าย แต่ที่นั่นมันกลับกันหมด รู้สึกเหมือนกำลังนั่งรถที่ขับผิดเลน เสียเวลาเหมือนรถอีกฝั่งจะสอยได้ตลอดเวลา

แล้วพอรถเข้าถนนใหญ่ ก็ยังรู้สึกไม่ชิน

โอ้โฮ ถ้าเทียบกับการนั่งรถกับคริสทีขับตามสปีดลิมิต ไม่เคยเกิน 60 มา 1 ปี กลับมานี่ก็เหมือนอยู่ในความเร็วพอดเรซซิ่ง จากสตาร์ วอร์ส เอฟพีเอสดวัน

เร็วชิบหาย!

ประเทศเหี้ยมันไม่ต้องจำกัดความเร็วเหวอะ? หรือยังงี้ ป้ายข้างๆ บอกเลข 90 กม. แต่ทำไมรอบตัวไม่เห็นมีใครทำตามสักคน

เหลือบไปดูเกจความเร็ว คันนี้ยังขบตั้ง 97 กม.!!!

กูนั่งเกร็ง คิ้วขมวด แล้วจิ้งหะนั่นแหละ กูก็รู้สึกตัวเองมีอะไรแปลกไป เพราะจำได้ว่าตัวเองก่อนหน้านี้ มันไม่ได้เป็นแบบนี้

ผมไม่เคยกลัวความเร็ว กูยังจำตัวเองที่เคยใช้ชีวิตอย่างดอม โทเรตโต ที่ 1/4 ไมล์ได้

ไม่ใช่!

คือผมรู้สึกอะไรบางอย่างกับข้อความพวกนี้ เพราะก่อนหน้านี้ กูไม่เคยตั้งเลย